

Studium auf Probe...

...avagy egy hét távol Németországban

Zsófival, az osztálytársammal - és egyben barátnőmmel - kaptunk egy lehetőséget a DSD nyelvvizsgán keresztül, hogy kimehetünk egy úgynevezett Probestudiumra Németországba. Az utolsó pillanatban jelentkeztünk rá, és még éppen bekerültünk a csapatba.

Október negyedikén kellett odaérnünk Wilhelmshavenbe, Németország majdnem legészakibb részére, innen 1100 km-re. Busszal és vonattal utaztunk 24 órán át.

Kaiser-Wilhelm-Brücke

A város az Északi-tenger partján fekszik, kinézetre olyan, mint egy kis kertváros, ennek ellenére minden megtalálható benne, amire szükség lehet. A város egyik fő jellegzetessége, hogy a kikötő vizén egy olyan híd vezet át, ami ha egy nagy hajó érkezik, nem felnyílik, mint a London Bridge, hanem elfordul.

Két magyar diák (Anikó és Levente) jött ki elénk az állomásra, akik körbevezettek bennünket a parton. Egész héten ők segítettek nekünk mindenben. Aznap még pont tartott a „kalózfesztivál”, ezért a kikötő tele volt kalózhajókkal. A szállásunk egy diákszálló volt, tele mindennel, ami kalózos. Még a tulaj is úgy nézett ki, mint az öreg Jack Sparrow.

Este jött hozzánk a főiskoláról Rita és Sabine, akik köszöntöttek és tájékoztattak bennünket az elkövetkezendő hat nap programjáról. Hochdeutsch-ot beszéltek, így mindent értettünk.

Összesen tizennégyen voltunk: négyen litvánok, egy lett és kilencen mi, magyarok. Furcsa volt, mert a magyarokhoz is németül kellett beszélni, hogy mindenki értse, amit mondunk. Este beszélgettünk, megismerkedtünk, aztán visszamentünk a szállásra, hiszen másnap már kezdődött is a várhatóan hosszú hetünk a főiskolán. Hárman aludtunk egy szobában, Zsófi, Ieva, a lett lány és én. Ieva nagyon kedves és okos lány, hat nyelven beszél, németül, angolul, spanyolul, oroszul szinte tökéletesen, franciául egy kicsit és persze az anyanyelvén, lettül.

Reggel bebuszoztunk a főiskolára (kaptunk buszbérletet is), ott egy bővebb tájékoztatót vettünk részt, majd délben a menzán ebédeltünk. Olyan volt, mint a filmekben az amerikai menza, minden ki volt téve, alatta az ára, és a sor végén volt a pénztáros néni, akinél fizetni lehetett. De mivel a mi ebédünket állta az iskola, csak fel kellett mutatnunk az ebédjegyet, és már ehettünk is. Az ebéd mindennap nagyon finom volt. Megdöbbenésemre a tálcát futószalag vitte vissza a konyhára.

Hétfőn már nem volt más dolgunk, mint hangolódni a keddre, mivel öt 90 perces előadáson vettünk részt. Az elsőt csak négyen voltunk, akik turizmusgazdaságra jelentkezték a Studium auf Probe csapatából. A professzor késett egy kicsit, majd elmondta, hogy ő mindig késik 10-15 percet, mert bizonyított tény, hogy egy ember átlagos és ideális figyelmi ideje 45 perc, a maximális 60 perc, ezért az első 15 percet a diákok mindig az előző órai anyag ismétlésével töltik. 30 perc alatt leadja az anyagot, majd az utolsó 15 percben átismétlik mindazt. Mivel csak mi voltunk ott, akik teljesen kezdők, megtartotta nekünk a bevezető órát, ami nagyon érdekes volt. Mindent készségesen elmagyarázott, ha nem értettük, figyelt rá, hogy lassan és érthetően beszéljen. Még egy német szóviccet is megpróbált elmondani, amin ő nagyon jókat nevetett, de mi sajnos nem értettük. ☺ Névjegykártyát is kaptunk tőle, hogy ha majd turizmusgazdaságot tanulunk, menjünk az ő hamburgi cégéhez gyakorlatra. Ez az óra volt mindközül a legjobb, nem gondoltam volna, hogy felsőoktatásban vannak ilyen tanárok. Ezután egy maratoni diktálás következett, ami sokkal inkább

hasonlított ahhoz, amit itthon a tanáraink elmondtak nekünk az egyetemekről. Következett a gyors ebéd, aztán további három előadás, abból egy angolul. Lehet, hogy kezdő csoport volt, mindenesetre nekünk, négyünknek sokkal jobban ment az angol, mint az ottani hallgatóknak. Egyébként a főiskola legtöbb diákja külföldi, de a németek körében is nagyon népszerű.

Miután véget értek az aznapi óráink, hazamentünk lepakolni, majd a vacsora következett. Kedden Deutscher Abend (német est) volt, ami azt jelenti, hogy tartottak egy prezentációt Németországról, és természetesen Wilhelmshavenről, majd hagyományos német ételeket ettünk, mint a virsli, Currywurst, krumplisaláta (igazából krumpli krumplival), párolt káposzta, tejbegríz. Mindehhez pedig alkoholmentes sört ittunk.

Szerdán két előadásunk volt, majd megnéztünk egy gyárat. Hatalmas, -20°C-os fagyasztóraktárakon sétáltunk át, ahol a kis halrudacsok monumentális tornyokban álltak. Itt is kaptunk idegenvezetést, aztán meghívtak minket egy kávéra is, miközben egy prezentációban bemutatták a cég többi kirendeltségét is. Este pizzázni mentünk, ezt követően pedig bowlingozni Anikóval és Levivel. Nagyon jól éreztük magunkat, a játék során még jobban összekovácsolódtunk a társaságunk.

Csütörtökön ismét öt előadásunk volt, ami már kevésbé ment olyan gördülékenyen, hiszen elfáradtunk az állandó némettől, ugyanakkor már sokkal jobban értettünk, és beszéltünk, mint a hét elején. Este a Miss Pepperbe, egy amerikai étterembe mentünk vacsorázni, ahol megint csak nagyon jól ettünk és beszélgettünk. Már igazi barátságok alakultak ki közöttünk, meghívtuk egymást szilveszterre, és volt olyan is, aki szerelmes lett. 😊

Már csak két előadás maradt péntekre, aztán szabadidőt kaptunk, mialatt elmentünk a sétálóutcára, átbeszéltük a hetet, és hiába vágyott egy kicsit már mindenki haza, mégsem akartunk elválni egymástól. Az utolsó közös esténken ázsiai étterembe látogattunk el, ahol mindent megkóstolhattunk a sushitól kezdve a bambuszon át a kenguruig. Mint a többi, ez a nap is nagyon jól sikerült. Sabine és Rita tartottak egy búcsúbeszédet, megköszönték, hogy részt vettünk a programon, megdicsérték minket, hogy ilyen ügyesen helytállunk németül. Kaptunk ajándékokat, majd végleg elköszöntünk egymástól.

Reggel néhányan már nagyon korán elindultak, de mi Zsófival és Ievával még kimentünk a partra sétálni és beszélgetni. Sajnos túl gyorsan eltelt az idő, úgyhogy egy alternatív útvonalat kellett keresnünk vissza a szállásra, melynek köszönhetően még el is tévedtünk. Elbúcsúztunk Ievától, végül a nagy rohanás után sikerült eljutnunk vonattal Hamburgig. Ott volt egy kis időnk megvenni az útravalót, és még egy hamburgerezőbe is beültünk vacsorázni. Ezt követően felszálltunk a Meinfernbusra, késő este átszálltunk Berlinben egy másikra, és reggel 6 órára odaértünk Bécsbe. Anyukám pedig hazahozott bennünket.

Hatalmas élmény volt ez az egy hét, rengeteg tapasztalattal gazdagodtunk, és beleláttunk a talán következő négy évünkbe, hiszen ha sikeresen teljesítjük a Deutsches Sprachdiplom C1-es szintjét, ösztöndíjjal mehetünk oda tanulni.

A végzős diákok nevében is ezzel a cikkel szeretnék búcsúzni Tőletek.

leva, Zsófi és én